

צופים מהופשים בכנפי המשרתים בסרט האימים מציתים בוטרים באולם

ההמתנה הארוכה בפתח הקולנוע אינה משעממת. קבוצות מגובשות של נערים ונערות מגישים תוכנית מאולתרת, הצגות רחוב ומערכונים דימוניים. דקות ספורות לפני הצות נפתחים הר שערם וכולם זורמים פנימה. ואז זה מתחיל. את השורה הראשונה תופסת מיד הקבוצה הצבעונית המחופשת. מן הרמקולים המצויים לצידו הבמה בוקר עם צילי הסרט. כדאי לציון כי הסרט מוסיקלי ומלווה בשירים רבים, בעיקר בסגנון הרוק. התקליט, שהוצא עוד לפני שנתיים — נחטף. הקבוצה המחופשת ל גיבורי הסרט, הכוללת כ-30 איש, עולה לבמה ומתחילה לרקוד, כולם ביחד בקצב אחיד ומדויק. נראה כי הצוות מוכן וערך

אורגיה עם הקהל

ארוחה החדגונית ומישהוא פולט: „לא! את מידלוף שוב!“ (מידלוף הוא שמו של הזמר הפופולרי המשחק את תפקיד אדי בסרט). מאוחר יותר נאנסים בני הזוג על ידי ד"ר פרנקפורטר, מרצונם התופשי. ד"ר פרנקפורטר אינו שוקד על שמריו ויוצר את יציר כפיו — רוקי. זהו גבר בלונדי יפה ושרירי, המנסה בניגוד לרצון יוצרו להשכיב את ז'אנט בכל מקום אפשרי בטירה. הסרט נהפך אט אט לאורגיה דימית יונית פרועה, כאשר הקהל באולם לוקח חלק פעיל בבדיחות, בשירה ובמתן עצות לשחקנים. כאשר אומרת ז'אנט, למשל, שהיא זקוקה למזל, נזרקים באולם מאות ואלפי קלפים המרחפים ונופלים בין הר צופים. כאשר ברד אינו יודע לאן ללכת מנחה אותו הקהל. ואם הוא עושה שגיאה הקהל משתולל מזעם.

כל אחד מהשחקנים נוכח לתגובות מילוד ליות מן הקהל, חלקן אירוניות וחלקן הומוריסטיות. הצופים באולם שוקדים על מציאת בדיחות חדשות כל הזמן. וזו אולי החוויה הגדולה ביותר — הקהל. צופים רבים מרדים כי הם באים מדי שבוע לסרט כדי לשמוע דברים חדשים ולהשתתף בחגיגה.

עידן

חדש

מרצים לקולנוע ומומחי אומנות תמימי-דעים כי כאן מתחולל משהו שלא קרה אף פעם בתולדות הקולנוע. זה שנים מנסה התיאטרון לשבור את המיתר רסים בינו לבין הקהל. אולם בקולנוע זה קשה הרבה יותר, שהרי השחקן בסרט ל עולם אינו יכול לרדת ולגשת אל תוך הקהל. והנה, בסרט זה, שקהל הצופים בו מורכב משכבות גיל שונות ומשכבות חברתיות שונות, קורה משהו מפתיע. כאן נפלו המיתרסים.

אף אחד אינו מסוגל להגיד מדוע זה מתרחש דווקא בסרט זה. הסרט אומנם מוזר ויש בו נתונים מושכים אחרים, כגון שבירת ערכים סכסואלית. אולם סרטים רבים דומים הופקו לפניו ואחריו. מה נפל דווקא בחלקו של זה?

סטרונג בן 18 אומר: „אני פשוט אוהב את הסרט.“ בחורה בת 17, שראתה את הסרט 14 פעמים אומרת: „זה מלא אנרגיה, זה מותח!“ בחור בן 19 מודה כי זה הביקור ה-127 שלו בסרט. „בשבילי, הוא אומר, „זה משרת את כל המתחים.“

האם רוקי — סרט אימים וקולנוע טיפאני בלוס-אנג'לס הינם פתח לשינוי משמעותי בתולדות הקולנוע? האם נפתח עתה עידן חדש שבו הקהל הינו חלק בלתי נפרד של היצירה הקולנועית? בשלב זה קשה לענות על השאלה. אולם התופעה נמשכת.

חבורת צעירים ליד מועדון רוק בשדרות פאנסט כמו במסיבת פורים

הזוג הצעיר. ברד יוצא לחפש עזרה בטירה מורה הנמצאת בתוך היער. ז'אנט, שנותרת לבדה, יוצאת מתוך הרכב ושרה: מי יצית לי אור? ואז, כמו במסכת קסמים, מורממות הידיים באולם, המחזיקות מציתים בוטרים. הצבעוניים מהשורה הראשונה הביאו בלונדיגו קטנים והרימו אל על להבות אש. למיטט סביבו באולם נדמה היה כי הוא נמצא בעולם אחר, במין טכס דתי, מיסטי, דימוני. השיר הסתיים. הקהל הנחה את השחקנים על המסך לאן ללכת ונראה כאילו השחקנים ממלאים את הדרשות. מכל מקום, ברד וז'אנט מגיעים לטירה ואת הדלת פותח להם ריפרף (איגור מסרטי פרנקשטיין), לצידו נמצאת מגנטה, שניהם המשרתים של ד"ר פרנקפורטר (משחק עליידי טים קורי), שהוא מנהיג הטירה ש הגיע מפלנטה אחרת — טרנססואל.

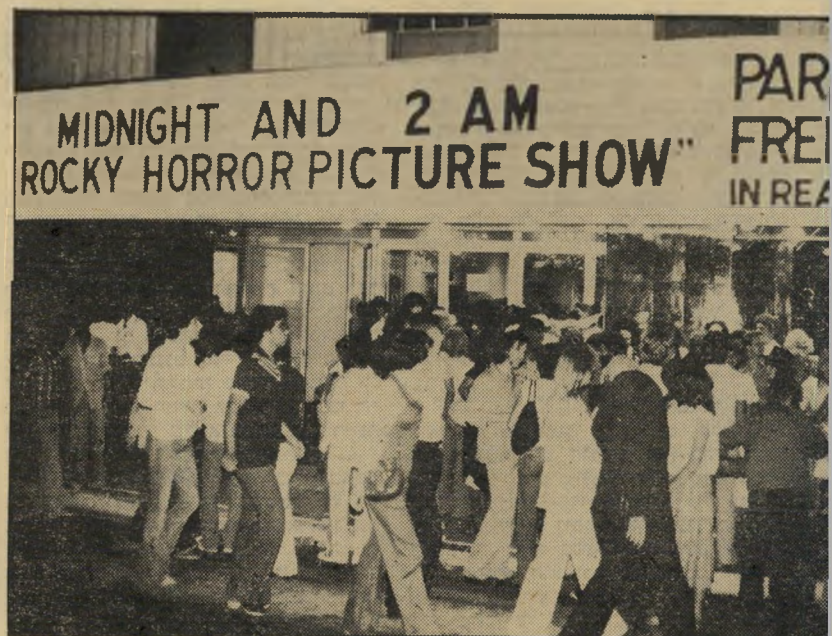
מכאן ואילך מתרחשים הדברים במהירות. הזוג התממך נופל לידי בני-הבית החולניים והקהל לוקח חלק פעיל בהתרחשויות. בתחילה מפשיטים את הזוג (כדי שהבגדים יתייבשו) הם מטיילים בהדרי הטירה חצי ערומים. אחר כך הם צופים בדייב ובכניית הבית השרים ורוקדים ריקודי רוק. מאוחר יותר מופיע אדי, שהיה פופולרי מאד בעבר, ונשמר עם האופנוע שלו בתוך תא ההק פאה. הוא שר ומעורר את המתו של פרנקפורטר, אשר הורג אותו ומגיש אותו לארוחת-הערב. הקהל באולם מאוכזב מה

חזרות רבות. אחרי סיום השיר הראשון נשמע ברקע קולו של זמר בודד. מיד מסתדרת הקבוצה בחצי מעגל מאחורי ר מתוכה יוצא צעיר לבוש בגד לבן, אחוז בידו מיקרופון דימוני, ומלווה את השיר בתנועות תיזמורת בצורת. כשהשיר מסתיים הקהל מגיב במחיאות-כפיים סועות. רות. אין ספק, הבחור ביצע זאת בצורה מושלמת. לאחר כמה דקות משתרר חושך באולם. המסך עולה וזו רק ההתחלה.

גשם

של אורז

אולי כדאי להקדים ולומר שהסרט רוקי — סרט אימים הועלה לפני כמה שנים בלונדון כמחזה. בשנת 1975 הופק בסרט עליידי חברת פוקס המאה העשרים. כבר מההתחלה היה קהל רב נוהג לבוא ולצפות בסרט זה פעם אחר פעם. אולם רק לאחר כמה שנים החל „לחיות“ את הסרט ממש. הסרט עצמו הוא פארודיה לא מתוחכמת על סרטי האימים נוסח פרנקג'י שטיין. ברד וז'אנט הינם זוג צעיר המהווה סטריאוטיפ של „האנשים הנורמליים“, כי היותם בחתונה של זוג חברים, בכנסייה

התור לפני הקולנוע בו מוצג „רוקי — סרט אימים“ הביקור ה-127